тирю о. Сіницького, то вікно було справді висажено, але ніякого сліду від вистрілу не знайдено. Справу передано судовому слідчому. (Вол).

З Поділля. Самогубство. В с. Тридусівці, як повідомляють „Бирж. Вѣдом.", повісився 10-літній хлопець, бо в школі йому поставили „двойку".

З Чернігівщини. Крадіжки. З м-ка Вертіївки, ніжинського пов., нам пишуть, що останніми часами в лісних дачах Вертіївки пішла страшенна крадіжка лісу. Крадуть не тільки у заможних, а й у зовсім злидарів.

З Полтавщини. На різниці в Полтаві за цілий 1908 рік зарізано було аж 48 978 голів худоби: 343 бики, 3.291 корову, 1.670 ялівок, 3.133 бузівків, 14.831 теля, 15.110 овець і 5.599 свиней. З різниці город мав прибутку 23.617 карб. 85 коп. і казна 6.000 карб., то б то кожний полтавець 1908 р. на мясі виплатив мало не по 50 коп. посереднього податку. (П. Г.).

Цікавий циркуляр. Інспектор народних шкіл кобеляцького повіту видав циркуляр, в якому каже, що народні учителі та вчительки обов'язково мусять говіти й добувати від священиків свідоцтва про те, що вони справді говіли. (Од. власн. кор.).

До гоголівського свята. Лубенське повітове земство має намір взяти й собі участь в урочистому святі з нагоди століття з дня народження письменника М. Гоголя. Ухвалено впорядити скрізь по земських школах повіту читання з чарівними картинами та роздати учням цих шкіл кілька сот усяких книжечок про Гоголя та з його творів.

„Страшний суд наближається".... Останніми днями в г. Лубнях невідомо ким і з якою метою почали роспускатися поміж темним людом чутки, що на перший день великодних свят (!!) сього року має бути всесвітній землетрус. Звичайно, ціх чуток набралися на базарі всяки „баби-Палажки" і вже звідсіль вони розносять їх всюди, додаючи, що про це, мов ляв, уже пишеться й по всіх газетах і т. ин. Вони проповідують, що треба готуватися до смерти і каятися в своїх гріхах, бо можливо, що це буде світоприставлення (!!). Такі нісенітниці ще мають собі місце поміж темнотою народньою. (Од. власн. кор.).

З Катеринославщини. Пошесть тифу. На 8 февраля у Катеринославі тифозних хорих було: на сипний тиф—11 і на поворотний—52. В катеринославському пов. зарегістровано хорих: на сипний тиф — 45 і на поворотний —1; у верхнеднiпровському пов. на сипний—78; в новомосковському пов. на сипний—13 і на поворотний—2; в г. Бахмуті на сипний — 1 і на поворотний—3; в його повіті на сипний —8 і на поворотний—22; в олександрівському пов. на сипний—67; в г. Маріуполі на сипний і поворотний — по 5, в його повіті на сипний—24. (Юж. З.).

З Харьківщини. Новий редактор „Хлібороба". Після д. Маціевича за редактора журналу „Хлібороб", який видається харьківським товариством сільського господарства, запрохано С. Дремцова.

Газета в аренді. „Рѣчь" повідомляє, що „Харьковскія Губ. Вѣдом." з обовязковими передплатниками і казенним оповістками оддано в аренду на 10 літ депутатові Вязигіну, що проживає в Харькові. Газета стає офіціозом фракції правих Їй обіцяно субсідію.

З Херсонщини. Пошесть тифу росходиться по всій губернії. В олександрійському пов. тиф зарегістровано в 46 пунктах. В с. Знаменці за один тиждень було аж 68 слабуванів на сипний тиф. В елисаветському пов. тиф зазначено в 15 селах. Земство організує так звані епідемичні отряди. (Р. Сл.).

Читальня на селі. З с. Нового-Бугу нам пишуть, що там оце не дуже давно один добродій відкрив народню читальню, де є московські і всі світові найкращі письменники та декілька наукових книжок — всього на 400 карб. Але новобужці ще не дуже цікавляться цією читальнею; привикли якось усе дрімати, то й не хотять пробуджуватись...

З Таврії. По селах. З мелітопольського пов. надходять звістки про дуже сумне продовольче становище багатьох сіл в повіті. У с.с. Корніївці, Благовіщенці та Дагмарівці, білозерської волости, Петровці, сірогозької вол., Н.-Іванівці, балківської вол., і по всьому прибережжі Дніпра у селян свого хліба нема, а купити також ні за що. Через злидні по селах розвелися дрібні крадіжки, селяне обкрадають один одного. В тих же семьях, де батьки повиходили з общини і попропивали свої наділи, становище ще гірше, ще скрутніше. А тут ще люта зіма і бідному людові зовсім—хоч з мосту та в воду". (Юж. В.).

Українці в Галичині.

Серед українських послів. 7 февраля українські посли віденського парламента д.д. Микола Василько, Кость Левицький і Олесницький були у голови міністрів і в гострій формі зазначили ненормальні відносини центрального уряду до української справи. Під час авдієнції, що тяглася з годину, балакали також і про загальне політичне і парламентське становище; голова міністрів обіцяв незабаром дати президії українського клубу відповідь на де-які зачеплені під час авдієнції питання.

З діяльности „Товариства імени Могили" 8 февраля у Львові відбувся відчит д. Стефана Томашівського про історію і її значіння. („Діло").

Жіноча учительська семинарія в Перемишлі має бути утраквістичною, але насправжки вона цілком польська. По-українському йде наука в ній тільки з богословія та української мови, що робиться також і в кожній польській семинарії. Всі инші науки викладають по-польському. Виїмком — і то досить орігінальним—треба вважати науку природознавства; тут подають терміни і по-українському, але так їх перекручують і з такими наголосами, що тільки сміх вони викликають. Учителі і учительки на закид, чому вони не вживають української мови, одповідають, що вони не повинні викладати по-українському, а мусять дбати тільки про те, щоб учениці гаразд науку знали і уміли її по укркїнському викладати. Крім того, при семинарії зовсім немає української зразкової школи, де учениці могли б навчитися по українському з дітьми балакати та цією ж таки мовою викладати науку. Таким чином, майбутні народні учительки по українських школах не тільки не мають змоги практикуватися в українській школі, але й бачити її не можуть, бо в Перемишлі зовсім немає народньої школи з українською викладовою мовою. Питання про заснування при учительській жіночій семинарії в Перемишлі зразкової української школи має вже свою історію. Ще року 1902 на цю аномалію, про яку отце була у нас мова, звернув увагу краевий інспектор Кавецький і запропонував в раді шкільній заснувати при учительській семинарії зразкову українську школу. Рада шкільна згодилася з його пропозицією і справді таки подала в міністерство просвіти відповідне внесення. Але на лихо внесення це було подано тоді, коли бюджетовий рахунок на р. 1903 був вже складений і опублікований. Через це міністерство вернуло назад краевій шкільній раді її внесення, порадивши подати його на найближчий рік в відповідний час. Але краева шкільна рада вже не піднімала цього питання. Року 1908 філія товариства педагогичного в Перемишлі взяла на себе ініціятиву в цій справі і подала прохання до міністерства просвіти про заснування при жіночій учительській семинарії в Перемишлі зразкової школи з українською викладовою мовою. Міністерство одіслало це прохання до краевої шкільної ради, щоб вона прилучила його до свого справоздання, але після того про прохання це не було вже ніякої чутки. Тепер філія товариства педагогичного знову роспочинає цю справу і знову подає відповідне прохання до міністерства. Можна сподіватися, що прохання це знов буде одіслано до шкільної краевої ради, а тут воно спочиватиме собі тихенько. В таке то зачароване бюрократичне коло попала ця жива справа. (Діло).

Українці в Америці.

Свято „Просвіти" в Чікаго. 4 января в Чікаго відбулося українське віче з приводу сорокалітнього ювилею галицької „Просвіти". На віче зійшлося чоловіка з 300. Першим говорив відомий в Чікаго український діяч, д. Бабій про польсько-українські відносини в Галичині і про вчинок Мирослава Січинського, як наслідок ненормальности цих відносин. В. Ценкий сказав промову про боротьбу пролетаріята з капіталистами і про значіння в ній просвіти. Инші промовці говорили про розвиток т-ва „Просвіти", про його заслуги, про культурно-просвітні здобутки українців, про потребу, значіння і силу просвіти і т. ин. Збори, врешті, ухвалили таку резолюцію: 1) одноголосно протестуємо проти господарки польської шляхти та її самоволі в Галичині; 2) виказуємо погорду нашим доморослим москалям за їх хуліганство, що допомагали польським шовинистам бомбардувати українські будинки та інституції і не милували навіть малих неповинних і безборонних діточок; 3) висловлюємо своє співчуття местникові наших кривд Мирославові Січинському; 4) вимагаємо увільнення Січинського. (Свобода).

До київської кустарної виставки.

У неділю, 15 февраля в городському музеї одкривається кустарна виставка. Експонати переважно з України, особливо з Київщини, Полтавщини, Поділля та Чернігівщини, але есть і з російських губерній кілька зразків. Зараз в музеї лагодяться до вистави. Кілька кіосків есть вже готових. Над збудуванням решти кіосків працюють з помішниками директор музею д. Біляшівський, художники: Кричевський, Сластіон і багато инш.; д. Сластіон улаштовує цікавий кіоск миргородської школи. Виставка вже й тепер обіцяє бути дуже цікавою.

Матеріялу для виставки прибуло дуже багато—самого ріжноманітного: національні вироби, полотна, плахти, мережева, гончарні речі, очеретяні матки, килими ріжноманітних малюнків, вироби з дерева і т. ин. Виставка протягнеться місяць.

Економичне життя України.

Нові підприємства. При участи одного московського фінансіста виникає акціонерне т—во для збудування залізниці „Шепетівка-Проскурів-Камьянець-Подільський" з акц. кап. у $3^1/_2$ мил. карб. і облігаційним капіталом у 19,7 мил. карб.— Акціонерне т—во Армавірського водопроводу роспочало свої функції.

Велике замовлення. Бельгійське т—во пароходобудівельних і механичних заводів у Миколаїві, яке оце недавно рощитало частину своїх робітників, тепер одержало великі замовлення на залізнодорожні мости для Турції й Румунії.

Будівельний сезон у Харькові цієї весни обіцяє бути дуже жвавий. Проектуються нові будови—громадські та житьові і збіраються перероблювати та прибудовувати силу старих домів. Будуватиметься новий міжнародній банк на Миколаївській пл.; обрахунки зроблено на 350 тисяч карб. На будову Купецького мосту через річку Лопань асігновано 50 тис. карб. Т-во взаємного страховання майна від огню за 24 135 карб. 35 коп. доручило особливій комисії зробити два ескізи дому для т-ва і другого для найму; цій же комисії доручено скласти й обрахунки. Має замір поставити для себе новий будинок і почта. Є думка прокласти залізо-бетонну набережну коло Циганського мосту, де зливаються річки Лопань та Харьків. Харьківське повітове земство збірається поставити 20 нових шкіл, з котрих де-які лічаться на 240 школярів; на ці школи рахується видатків коло 70 тис. карб. По де-яких інституціях і зараз уже йде робота, як от в новому театрі Муссурі.

Акціонерна хроніка. Харьківський земельний банк за 1908 р. мав чистого прибутку 1·380.193 карб., більше торішнього на 157.040 карб. Гадають, що в дівіденд буде видано 21—22 карб. на акцію проти торішніх 20 карб. Полтавський земельний банк видає за 1908 р. 36 карб. дівіденду на акцію. Т-во цукроварних і рафінадних заводів братів Терещенко закінчило 1907—8 р. з чист. приб. у 147.979 карб., дів 5 проц. або по 25₀ карб. на пай у 5 т. карб. Київське т-во гостинниці „Континенталь": чист. приб. за 1907—8 р. 29.035 карб., осн. кап. 550.000 карб.

Районні з'їзди потребительських т-в на Київщині бюро спілки потребительських т-в визначило: в м-ку Городищі, черкаського пов.,—на 19 фераля, в м-ку Смілі—на 20, в г. Черкасах—на 21, в м-ку Олександровці, чигиринського пов., —на 22 і в г. Чигирині—на 23 февраля. Представником бюра спілки на ціх з'їздах буде А. Брайковський.

Кооперативний рух. Лучанське товариство потребителів, гадяцького пов. (Полтавщина), за 1908 рік обороту зробило більш як на 6 тисяч карб.; загального прибутку було 685 карб., чистого—309 карб. З чистого прибутку 149 карб. одраховано в дівіденд на паї, а 160 карб. на покриття утрат р. 1907. На 1 января с. р. в т-ві було 80 спільників, що мали 298 паїв. Пай— по 5 карб.

— Мачехське сільсько-господарське т-во, полтавського пов., клопоче, щоб йому було дозволено впорядити 25 та 26 сентября с. р. виставку по животноводству.

— Не дуже давно оце в с. Кузьминцях, гайсинського пов. (Поділля), одбулася вистава сільського господарства, уряджена з ініціятиви місцевого сільсько-господарського кружка. На виставці було коло 700 експонатів: коні, корови, домашня птиця, продукти птахівництва, огородництва, садівництва і багацько ин. Експонати були виключно тільки селянські. Експонентам роздано дві медалі і чотирі похвальні листи від міністерства хліборобства та 300 карб. грошових нагород—по 3— 10 карб. кожна. Гроші на нагороди було зібрано серед приватних людей. На виставці перебуло сила околишніх селян і немало поміщиків.

— В ст. Шкуринській (Кубань) дозволено одкрити позичково-ощадне т—во; діяльність його охоплюватиме і околишні хуторі. Пай визначено по 50 карб.

— 25 января с. р. в ст. Платнирівській (Кубань) одбулися загальні збори членів місцевого кредитового т—ва. Всіх членів у т—ві на 1 января було 312 чолов. Обороту за рік т—во зробило щось коло 90.000 карб.; чистого прибутку дісталось 1.700 карб., з якого 100 карб. пішло на підмогу членам т—ва для вчиття дітей по середніх школах. Т—во має власне помешкання. Загальні збори рішили поставити керосиновий бак коло своєї залізничої станції, щоб провадити дешеву посередницьку торгівлю керосином для своєї станиці й околишніх.

— **Фінансова хроніка.** Міністерство фінансів затвердило статути барського й пісчанського товариства взаємного кредиту (Поділля).

З життя вищих шкіл.

В Київському Комерційному Інституті. Позавчора відбулися установчі збори Економичного Товариства при київському Комерційному Інституті. Відкриваючи збори, діректор інститута, Довнар-Запольський вказав на те, що це Товариство є перше наукове економичне товариство в Київі і всьому Південно-Західному краєві. Після виборів ради, в яку ввійшли проф. В. Г. Бажаєв (голова), А. А. Русов, В. Я. Головня, А. І. Ярошевич, прив.-доц. Воблий, проф. В. Г. Бажаєв сказав промову, в якій спинився на характеристиці південно-західного краю. Тут промовець зазначив, що цей край по кількости людности та матеріяльному забезпеченню її займає перше місце в Росії. В кінці промови він висловив надію, що новонарожденне товариство своєю працею принесе не малу користь краєві і справі студійовання економичних умов життя людности.

А. І. Ярошевич дав цікаві відомости про наукові товариства, що колись були в Київі. Перше з них це „Кіевское Отд. Рус. Географичнаго Общества", а друге „Коммиссія по описанію Губ. Кіевскаго учеб. Округа". Обидва вони по незалежним обставинам вмерли. Промовець також докладно росповів про діяльність видатних вчених П. П. Чубинського та Д. П. Журавського, які керували цими товариствами. Кінчає промовець закликом, щоб пам'ять тих діячів надавала сила та натхнення молодому товариству.

За кордоном.

ТУРЦІЯ.

Кіаміль-паша. 31 января, як відомо, в Турції скинуто з посади великого візіря Кіаміль-пашу. Звалила його буря обурення, що захопила парламент, військо й міністрів. Це був історичний день парламента. Турція цим показала, що й на ступінь не піде назад од звойованих прав молодої волі і не дозволить представникові влади робити наперекір бажанням нації. Що Кіаміль-паша йшов шляхом реакції, це річ очевидна. Сталося все це через три накази, зроблених Кіамілем без відома його твваришів по міністерству. Це одставка і настановлення нових міністрів —морського та военного і посилання трьох баталіонів з Костянтинополя в Алванію. Хільмі-паша вимагав у раді міністрів од Кіаміля пояснити, навіщо він зробив це все. Кіаміль-паша одповів, що обидва міністра сами хотіли одставки. Тоді Хільмі-паша показав копію телеграм, посиланих закордонними кореспондентами про викриту військову змову проти султана. Кіаміль мусів признатися, що змова справді єсть і що до неї причетний один корпусний командір, якого покривав военний міністр Алі Різа. Виходило, що Кіаміль-паша два тижні знав замір змовщиків настановити на султанство принця Юзуф Ізедина—і ні-

---

Російської дано „преферано" і посажено їх в перших рядах крісел. Невимовно сильне враження робив на нас, гостей, цей польський те тр повнии-повнісінький (1200 місць) самих українців, переважно інтелігенції. Крім трьох-чотирьох льож (цісарської, намісника та инших великих панів), куди, очевидно, „гайдамацького" духу не могли пустити, скрізь сиділа сама „гайдамаччина", правда, мало не вся в елегантському европейському убранні, так, що як би не чути було на власні вуха скрізь української мови, то може й сам собі не повірив би. А тут як навмисне один з гостей, чую, таки „усумнився": „ніяк, каже, не повірю, щоб оті пані в оксамитах он в тій льожі та розмовляли по українському: піду в антракті прислухаюся"...

Як там грали, то вже менше цікаве. „Діло" писало другого дня, що погано, а од наших людей чув, що не так то вже й зле,—сам же не маю голосу, бо бачивши тільки першу та останню дію, бо між 8 та 11 годинами було ще приватне кооперацiйне зібрання, де зійшлося 3—4 десятки кооператорів. Можу лишень сказати, що апофеоз „Просвіти" був надзвичайно гарний, брало в ньому участь велика сила людей, і зробив він велике враження на всіх.

А після театру потяглися конгресовці до „Народньої Гостинниці" на „коммерс", тоб то на беседу. Тут вже й яблукові не було де впасти. В залі, де звичайно може вміститися яких 200 душ, було може з 500 душ. Столи позсували до купи, люде сиділи так тісно, що трудно рукою рушити, протовпитися на середину не було змоги. Для гостей з України Російської був окремий довгий стіл. Було весело, гарно. Тут люде зійшлися ближче, не офіціяльно. Розмовляли вільно, промовляли, співали, їли, що давали (вибірати не було змоги!), пили пиво, а як не стало шклянок, то притягли звідкілясь шкляного чобота з пивом (таки й завбільшки з хлоп'ячий чобіт!) і пили, подаючи один одному. Розійшлися десь коло 3 години вночі, скинувшися перед тим на пам'ятник Шевченка (зібрали щось коло 125 рублів).

А рівно о 9 вранці вже почалося засідання секцій конгресу, і аж до 3-ої год. без перерви. Не знаю, чи й німець видержав би так! Та за те скінчили справу і о 5 тільки, перекусивши, вже рушили на закриття конгресу, в залі „Сокола".

Але не можу вдержатись, щоб не зазначити одного символичного порівняння. В той самий час, як засідали секції (засідали ж вони в філії української гімназії, на 3 поверсі в „Народному Домі", що держать в своїх руках москвофіли), в тому самому будинкові на 1 поверсі був москвофільсьський з'їзд. Доля захотіла пожартувати і умисне дала ілюстрацію до живої картини: „Два українських табори". В той час, як на горі завзято працювали сотні людей, обмірковуючи найважніщі, найпекучіщі питання в житті усього українського народу, без ріжниці кордонів, на низу зібралась купа тих самих людей, дітей тих самих батьків, тільки з тією ріжницею, що доля рідного народу їх не цікавить, їхня заповідь „рубель" (карбованець) й тепленька посада. А щоб мати й одне й друге, то вони вопіють, що вони „русскіе", туманять темного мужика, прищеплюють йому зненавість до своїх же братів українців, перевертаючи їх ніби то на „русскихъ", яких галицький український мужик і ввічі ніколи не бачив, роблять комедії, показуючи в Галичині „русскаго" мужика, коли приїздять графи Бобринські, а за це все мають... „великія и богатыя милости". Мало їх вже є, і нікчемні всі ті проводирі того так званого „москвофільства", але чималу силу вони ще мають тим, що в їхніх руках багато усякого добра: будинків, бурс, читалень, газет—все то найбільш за „багатиї милості" набуте. І от якраз останніми часами серед москвофілів сталася революція: „юноши" хочуть поскидати „стариковъ", виказують, хто з „стариковъ" скільки... ну, кажучи просто, вкрав з тих „милостей", та й самим засісти на їхньому місці. Якраз підчас засідань конгресу й було москвофільське збіговисько, і на нього навіть священики поприходили з револьверами (знають вже з практики, що за „засідання" у них бувають!). Скінчилося на тому, що „юноши" притягли з сіл з півсотні задурених селян і хотіли атакувати „стариковъ". „Старики" (а між ними й кілька послів з парламенту) счинили ґвалт, що це засідання „довірочне" (без сторонніх людей), мужиків не пустили, але „юноши" як наперли, то „старики" мусіли накивати пятами. Одержавши таку блескучу перемогу, „юноши" повибірали самі себе на всякі посади (котрі тепліщі) і голосно заявили, що *вони* „настоящі", а ті, що втікли, то то дрантя...

Доля, кажу знову, умисно зробила такий жарт, щоб ми, приїзжі з України Російської, що знаємо про галицькі справи лишень з газет, мали нагоду на свої очі побачити, що то воно є „москвофіли" і чого вони варті.

Але підходьмо до кінця. Ходім на замкнення конгресу. В великій залі „Сокола" повнісінько людей. На підвисшенню — президіум, поліцейський „крючок" і гості. Читають резолюції конгресу; члени, підіймаючи руки до гори, приймають їх. Враз якась метушня—на конгрес зараз прибуде владика—митрополит Шептицький.

Признаюся, мені дуже цікаво було, знаючи наших митрополитів та епископів, побачити митрополита галицьких українців. Що воно за людина? Як він поводитиметься? Чи й тут так раболіпствують, цілують руки йому, як у нас? Цікаво страшенно...

Аж ось і він. Висока, огрядна постать, голене обличчя, як звичайно в уніятського духовенства, розумні очі, вигляд справжнього інтелігента, лишень в духовному убранні, далеко зручніщому і елегантніщому, як наші батюшківські хламіди. Ніякої пишности, ніяких митр на голові, золота на шиї—отак собі чоловік, як дома, так і на людях. Іде і знайомим стискує руки. Довелося мені сидіти обік його—стиснув і мою руку, як найближчого сусіда. Голова конгресу привітав його промовою. Тоді й він звернувся з промовою до конгресу. Спочатку голос нерівний—може несподіванки якої боявся, далі—мова стала виразніща, голосніща, мова гарна українська, якою говорять усі (а може навіть і не всі!) галицькі українські інтелігенти Говорив він, що дуже тішиться з таких добрих наслідків конгресу, говорив, що він і все духовенство, наскільки він його знає, спочуває цілям і завданням „Просвіти", говорив, що для того, щоб український народ міг здобути кращу будучину, не доволі одної просвіти, а треба й про економичні потреби його дбати; говорив, що він надає економичній стороні діяльности „Просвіти" велику вагу (до речі, він подарував львівській „Просвіті" цілий маєток: землю, ліс, будівлі, щоб „Просвіта" завела там зразкове господарство). Одно слово, говорив так і таке, за що у нас не похвалили б і зараз би на нову парафію попросили б. А тут воно виходить так натурально, просто—власне так, як повинно бути і було колись давніще у нас на Вкраїні, коли владики наші не тільки в каретах шестернею по селах їздили, наганяючи жах на сільське духовенство і роблячи непотрібний нікому клопіт з прийманням, стрічанням, провожанням; не тільки знали заводити „союзы русскаго народа" по селах, але були справді „пастирям" своїх овець, з якими у них і мова була спільна (буквально й переносно), для яких вони були справді якимсь „каменемъ прибѣжища"...

По промові митрополита усі зібрані заспівали національний український гімн. Рушав губами й владика. Навіть поліцейський „крючок", коли всі встали, встав і собі і увесь час держав „руки по швамъ", поки співали.

Оце вже й по конгресі... Минуло свято, величне, урочисте. Роз'їздяться члени конгресу—хто близче, хто далеко. Потяглися й ми, закордонні гості... І радісно нам, бадьоро якось себе почуваємо по тому всьому, що ми чули і бачили в гостях, та одне не йде з думки, що не можемо ми сказати дорогим нашим землякам, що так щиро, любовно нас у себе вітали: „а тепер просимо вас до себе—поквітуємся!" Просити—ми просимо щиро, закликаємо: „прийдіть, подивіться на нашу мізерію!" Але чи зможемо ми вам так само віддячити, чи дамо вам стільки поживи духовної, чи дамо змогу стільки незабутніх хвилин пережити, скільки зазнали ми у вас, то про це не ручимося, і не наша в тім вина. А все ж до побачення, дорогі браття, у нас, на нашій Вкраїні.

В. Доманицький.